

Pingisblogi – positiivisen kierteen asialla

Hei sinä, ja tervetuloa lukemaan maailmanhistorian ensimmäistä Pingisblogia. Kiitos, että annat tekstilleni muutaman minuutin arvokasta aikaasi. Toivottavasti viihdyt mukana loppuun saakka.

Olen pyöritellyt jo jonkin aikaa ajatusta, että netistä pitäisi löytyä enemmän suomenkielistä pingislukemista. Itse voin tunnustautua kotimaisen pingismedian suurkuluttajaksi. Mästön foorumi, SPTL:n kotisivut keskustelupalstoinen, jatkuvasti paraneva sosiaalisen median tiedotus sekä ennen kaikkea pelaajien ja seurojen fiilistelykuvat ja -päivitykset ovat tärkeä osa päivittäistä nettisurffailuani. Kun on lukenut kaiken, niin mitä muuta voi tehdä, kuin kirjoittaa itse?

Ihan näin vilpiton ei aikeeni kuitenkaan ole. Vaikka näenkin itseni ensisijaisesti laji-ihmisenä, joka on aidosti kiinnostunut kotimaisesta pöytätenniksestä, niin toki myös aika ajoin kauppiasmieli nostaa päätään. Varoitankin siis jo nyt, että tulevaisuudessa teksti tulee sisältämään sanallista tuotesijoittelua, vaikka pyrinkin pitämään sen vain sivuroolin asemassa.

Koska ensimmäinen kirjoitus on aina jollain lailla tavanomaista merkityksellisempi, niin myös sisällön tulee olla sen veroista. Siispä pyhitänkin tämän kirjoitukseni kaikkein kauneimmalle – suomalaiselle pöytätennikselle ja sen paremmalle tulevaisuudelle.

Kun mietin rakasta lajiamme, niin ensimmäisenä mieleeni ei tule pöytä, ei maila eikä pallo, ei mikään ottelu tai tapahtuma. Mieleen tulee yhteisö. Sinä, minä ja me kaikki. Tämä pieni pingispallon muotoinen kuplamme, joka pitää sisällään mielettömän hienoja ihmisiä ja hyviä ystäviä. Hallille on oikeasti aina kiva mennä ja kisoissa on mukava nähdä kavereita ja tuttuja muilta paikkakunnilta. Suhteellisen pienen (aktiivi)pelaajamäärän vuoksi sitä oppii aika nopeasti tuntemaan kuka kukin on. Tämä tuo olon tiiviistä yhteisöstä, ns. pingisperheestä. Tahdon uskoa, että olemme tässä jonkin tavanomaista suuremman äärellä.

Oikeastaan koko 2000-luku on kuitenkin ollut melko synkkää aikaa. Kun pingiksestä on puhuttu vakavasti, niin huolestuneita puheenvuoroja on käytetty paljon toiveikkaita enemmän. Kieltämättä ajat ovat olleet hieman haastavia ja osa huolesta on ollut aiheellistakin. Toisaalta kyse on ehkä osittain melankolisesta kansanluonteestamme, jolle on luonnollista haikailla niitä paljon puhuttuja vanhoja hyviä aikoja, jolloin kaikki oli kuulemma paremmin. Tämän

ns. kuplamme suurin ongelma onkin juuri siinä, että näemme lajimme vain sisältäpäin. Samat henkilöt ovat olleet mukana todella pitkään eikä uusia tekijöitä tai päättäjiä ole integroitunut yhteisöön tarpeeksi. Monet näkemykset ja toimintatavat ovat pesiytyneet lajiin todella sitkeästi, emmekä aina kykene näkemään asioita toisista vinkkeleistä. Viime aikoina olen kuitenkin saanut ilon tutustua yhä useampaan kuplamme ulkopuoliseen pelaajaan, jotka näkevät meidät ulkoapäin. Ja uskokaa tai älkää, se on hyvä näky.

Lajimme tasa-arvoisuus on todellinen rikkaus, mistä moni muu laji on varmasti kateellinen. Ei ole mitenkään poikkeuksellista, että samassa poolissa kohtaavat veteraani, mies, nainen ja juniori, joista kaikilla on toisistaan poikkeava pelityyli. Kaikki ottelut ovat tasaisia ja lopputulokset todella ennalta-arvaamattomia. Kukaan ei pyri huijaamaan tai loukkaamaan toista, vaan pelit pelataan sulassa sovussa vastustajaa kunnioittaen. Lopuksi kätellään. Todella tyylikästä ja ihailtavaa. Tämän ei kuitenkaan tarvitse jäädä tähän, sillä pingiksen kasvupotentiaali on konkreettisesti olemassa. Laji kiinnostaa kansaa enemmän kuin kuplamme sisällä uskommekaan. Pentti Olahin todellinen kansainvälinen läpimurto on ihan kulman takana, ellei muka ole vielä tapahtunut, ja uusia lupaavia nuoria on jo tulossa. Kotimaisia temppevideoitamme jaetaan ja hehkutetaan ympäri maailman ja muutenkin media kirjoittaa pöytätenniksestä yhä enemmän.

Meitä on myös paljon enemmän kuin tilastoista voisi päätellä. Työni puolesta tapaan viikoittain pelaajia, joita en ole nähnyt koskaan aiemmin, mutta jotka ovat pelanneet jo pitkään ja ovat vieläpä yllättävänkin hyviä. Aluksi hämmennyin tästä hieman itsekin. Hölmistyneenä kyselin ”tuntemattomilta”, että mistä nämä ovat pöytätenniksen löytäneet ja miksi he sitä pelaavat. Vastaus oli tavattoman ilmiselvä ja yksinkertaisen kaunis: ”Pingis on hieno laji, siksi sitä pelataan.” Tämän kuultuani itseni vasta hölmöksi tunsinkin. Olisihan minun nyt tuo pitänyt tietää! He pelaavat rakkaudesta lajiin ja näkevät lajissa vain positiivisen menneisyyden, nykyhetken ja tulevaisuuden. Toivonkin syvästi, että me kaikki kykenisimme laajentamaan katsantokantaamme ja näkemään ne kaikki suuret mahdollisuudet, mitä suomalaisella pöytätenniksellä on.

Ilokseni voin joka tapauksessa jo nyt todeta, että pingiksellä menee paljon paremmin, kuin ymmärrämme. Olen vuorevarma, että pohjakosketus on jo takanapäin ja olemme kasvu-uran alussa kohti parempia aikoja. Hyviä asioita tapahtuu ja suunta on totisesti muuttunut. Voi mennä vielä vuosi tai kaksi, kolme tai neljä, mutta joka tapauksessa nousemme pian vedenpinnan yläpuolelle kaikkien nähtäville. Teidän ei tarvitse tätä uskoa ja voitte hyvin olla toista mieltä, mutta pinnan alla kuitenkin jo kuohuu, ja mitä useampi meistä

pingisperheen jäsenistä tämän ajatuksen uskoo ja sisäistää, sitä nopeampi ja suurempi muutos tulee olemaan.

Vaikka sanonkin, että minulle pingiksessä tärkeintä olette te, niin siitä huolimattakin tahdon katsoa pidemmälle ja nähdä myös kuplamme ulkopuolelle. Se on täynnä hienoja mahdollisuuksia ja hyvää tulevaisuutta. Aitoa intoa ja innostusta löytyy vaikka kuinka paljon. Meidän tehtävämme on nyt vain saada tämä näkymään konkreettisesti lisenssien, pingiskoulujen ja kilpailuaktiivisuuden muodossa.

Ollaan ylpeitä ja iloisia lajistamme. Uskotaan pingikseen, itseemme ja toisiimme sekä nautitaan pelistä. Vahvistetaan positiivista kierrettä ja nautitaan, kun hyviä asioita tapahtuu. Edessä on vielä paljon työtä, mutta tunnelin päässä valo jo kirkastuu. Tämä on kannustava viestini yhteisölle, josta en tahdo luopua koskaan. Kauan eläköön suomalainen pöytätennis, kauan eläköön me!

Kansainvälisenä pöytätennispäivänä 6.4.2016

Markus Heikkinen

Oliko blogi pettymys, menestys vai jotain siltä väliltä? Risuja, ruusuja ja kehitysehdotuksia voi jättää sähköpostite osoitteeseen info@pingiskeskus.fi
Nähdään hallilla!